

Sygn. akt **IV Ka 286/16**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Hilla

Sędziowie SO Mariola Urbańska - Trzecka

SO Adam Sygit - sprawozdawca

Protokolant st.sekr.sądowy Justyna Bobak

przy udziale Roberta Błażejowskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 13 maja 2016 r.

sprawy **K. O.** s. J. i J. ur. (...) w I.

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 13 stycznia 2016 r. sygn. akt VI K 525/15

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Inowrocławiu do ponownego rozpoznania.

SSO Mariola Urbańska – Trzecka SSO Włodzimierz Hilla SSO Adam Sygit

Sygn. akt IV Ka 286/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 13 stycznia 2016 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt VI K 525/15, oskarżonego K. O. uznano za winnego tego, że w dniu 3 sierpnia 2015 roku w I. przy ul. (...) w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwotach 50 złotych i 410 złotych poprzez ich wypłatę z bankomatu przy użyciu karty bankomatowej Banku (...) S.A. na nazwisko M. W., powodując tym samym straty w kwocie łącznej 460 złotych na szkodę M. W., przy przyjęciu wypadku mniejszej wagi, tj. za winnego popełnienia występku z art. 278 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 278 § 3 k.k., wymierzono mu karę dwóch miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. W. kwoty 460 złotych. Jednocześnie zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł oskarżony, zaskarżając go w całości i zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę poprzez przyjęcie, iż dopuścił się on kradzieży pieniędzy w łącznej kwocie 460 złotych, poprzez ich wypłatę z bankomatu na szkodę M. W. oraz rażącą niewspółmierność orzeczonej kary bezwzględnej dwóch miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja osobista oskarżonego okazała się skuteczna, gdyż zainicjowane jej wywiedzeniem postępowanie odwoławcze doprowadziło do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do jej ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Punktem wyjścia dla przedstawienia argumentacji sądu odwoławczego o konieczności podjęcia decyzji o charakterze kasatoryjnym jest ustalenie, iż zaskarżony wyrok zapadł po uwzględnieniu wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335 k.p.k. a który wpłynął do Sądu Rejonowego w Inowrocławiu po dniu 1 lipca 2015 roku (k. 66-67, 71). W takiej sytuacji procedowanie w nin. sprawie opierało się na przepisach kodeksu postępowania karnego w jego brzmieniu po wejściu w życie zmian wynikających z ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (publ. Dz. U. z 2013 roku poz. 1247), również wobec treści art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (publ. Dz. U. z 2016 roku poz. 437).

Zaskarżony wyrok zapadł po uwzględnieniu w/wym. wniosku i zgodnie z jego treścią (k. 67) oraz zawartym porozumieniem (k. 61). W takiej sytuacji, zgodnie z art. 447 § 5 k.p.k. podstawą apelacji nie mogły być zarzuty określone w art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k., związane z treścią zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 343, art. 343a i art. 387 k.p.k. Przepis ten przewiduje zakaz stawiania niektórych zarzutów odwoławczych z uwagi na rozpoznanie sprawy w trybie konsensualnym. Zakaz ten - *lege non distinguente* - odnosi się zarówno do apelacji wnoszonej na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Po nowelizacji, obowiązującej od dnia 1 lipca 2015 roku, niezależnie od kierunku zaskarżenia apelacja wniesiona tylko na podstawach odwoławczych określonych w art. 447 § 5 k.p.k. powinna zostać uznana za niedopuszczalną z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.). Dotyczy to więc sytuacji, gdy – jak w niniejszej sprawie – skarżący zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych i rażąco niewspółmierność kary.

Sąd I instancji apelację przyjął a zakres rozpoznania sprawy przez sąd odwoławczy wynikał również z treści art. 440 k.p.k. Przepis ten stanowi o konieczności – z urzędu - zmiany orzeczenia na korzyść oskarżonego albo jego uchylecia, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, gdy utrzymanie go w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe. Obowiązkiwanie tego, wcześniejszego brzmienia przepisu w przedmiotowej sprawie wynika z treści art. 25 ust. 1 w/wym. ustawy z dnia 11 marca 2016 roku. Jest to podstawa do orzekania przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów a „oczywista niesprawiedliwość orzeczenia” odnosi się nie tylko do „materialnej” niesprawiedliwości (obraza prawa materialnego), ale także do „procesowej” niesprawiedliwości (obraza przepisów postępowania), z powodu której doszło do rażących uchybień naruszających reguły rzetelnego procesu.

Zdaniem sądu odwoławczego z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Otóż, oskarżonemu zarzucono popełnienie przestępstwa kradzieży z uwagi na dokonanie zaboru cudzego mienia w celu przywłaszczenia w łącznej kwocie 460 złotych. Tego rodzaju bezprawne zachowanie jest tzw. czynem przepołowionym, gdyż o jego prawidłowej kwalifikacji prawnej decyduje wartość zabranego mienia. Zgodnie bowiem z art. 119 § 1 kodeksu wykroczeń, kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia, popełnia wykroczenie zagrożone karą aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Jednocześnie należy pamiętać, że przy orzekaniu w sprawach o czyny przeciwko mieniu, wobec których od dnia 9 listopada 2013 roku kryterium uznania takiego zachowania za przestępstwo albo za wykroczenie stanowi określony w kodeksie wykroczeń wskaźnik minimalnego wynagrodzenia za pracę, należy mieć na uwadze minimalne wynagrodzenie z daty orzekania w przedmiocie odpowiedzialności za taki czyn, a nie z daty jego popełnienia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2015 roku w sprawie II KK 209/14, publ. Biul. PK 2015/8/10-13, KZS 2015/10/43).

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2015 roku w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2016 roku (publ. Dz. U. z 2015 roku, poz. 1385), wydanym na podstawie art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 10 października 2002 roku o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, od dnia 1 stycznia 2016 roku wynosi ono 1.850 złotych. W takiej sytuacji kwotą graniczną jest obecnie 462 złote i 50 groszy a tym samym czyn opisany zaskarżonym wyrokiem nie stanowi już przestępstwa. Powyższego nie uwzględnił jednak Sąd Rejonowy w Inowrocławiu wydając w dniu 13 stycznia 2016 roku czyli już w dacie obowiązkiwania tej regulacji zaskarżony wyrok. Wobec powyższego, jak

i uwzględniając konsensualny tryb, w jakim doszło do jego wydania oraz to, iż nie doszło jeszcze do przedawnienia karalności przedmiotowego czynu, koniecznym okazało się uchylene zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.